

Arrest

nr. 259 551 van 25 augustus 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2021 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BONUS, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2020 diende verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 23 april 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.10.2020 werd ingediend door:

*Naam: E. H. Voornaam: Z. Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: [...]1950 Geboorteplaats: N. B. A.
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] BOOM*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.10.2020 gezinshereniging aan met haar schoondochter H. K., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.’

Artikel 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- medisch attest dr. D. G. dd. 01.09.2020*
- laboresultaten dd. 03.09.2020*
- medisch verslag dr. J. dd. 07.09.2020*
- medisch verslag dr. D. met bijbehorende laboresultaten dd. 08.09.2020*
- medisch attest dr. D. G. dd. 22.11.2020*

In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 20.04.2021 overgemaakt aan de Dienst Gezinshereniging, attesteert zij dat, op basis van de haar voorgelegde medische informatie, er sprake is van een pathologie die een behandeling en opvolging vereist; deze behandeling en opvolging is beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst van betrokkene. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er sprake is van een objectief aangetoonde nood aan mantelzorg.

Dit medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt als dus apart en beveiligd bewaard. Zo er inzage vereist is, kan dit dossier mits een recente geschreven en gehandtekeningde toestemming van betrokkene opgevraagd worden via de dienst Openbaarheid van Bestuur: <https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Documents/FAQOpenbaarheidNL.pdf>.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene die haar verhindert te reizen en een gevolg te geven aan huidig bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij licht dit eerste onderdeel toe als volgt:

“En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, la partie adverse considère que la requérant ne peut se prévaloir de l'article 47/1, §3 de la loi du 15.12.1980 en ce qu'elle ne souffre pas d'une maladie grave telle que le citoyen de l'Union rejoint doit impérativement et personnellement s'occuper d'elle ; pour fonder cette appréciation, la partie adverse se réfère à l'avis donné par le médecin fonctionnaire de l'Office des Etrangers, dont il ressortirait que « er sprake is van een pathologie die een behandeling en opvolging vereist ; deze behandeling en opvolging is beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst van betrokkene. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er sprake is van een objectief aangetoonde nood aan mantelzorg. » ;

Alors que,

Première branche

Votre Conseil rappelle de façon constante qu'une telle motivation par référence n'est conforme à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs qu'à la triple condition suivante :

« Première condition: le document [...] auquel se réfère l'acte administratif doit être lui-même pourvu d'une motivation adéquate au sens de l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 [...]. Deuxième condition: le contenu du document auquel il est fait référence doit être connu du destinataire de l'acte administratif [...]. Tel est le cas lorsque ce document est annexé à l'acte pour faire corps avec lui [...], ou encore lorsque le contenu du document est reproduit, fût-ce par extraits, ou résumé dans l'acte administratif [...]. Si le document auquel l'acte se réfère est inconnu du destinataire, la motivation par référence n'est pas admissible [...]. Une précision d'importance doit être apportée. La connaissance du document auquel l'acte se réfère doit être au moins simultanée à la connaissance de l'acte lui-même. Elle peut être antérieure [...] mais elle ne peut en principe être postérieure [...]. Un objectif essentiel de la loi est, en effet, d'informer l'administré sur les motifs de l'acte en vue de lui permettre d'examiner en connaissance de cause l'opportunité d'introduire un recours. Enfin, troisième et dernière condition: il doit apparaître sans conteste et sans ambiguïté que l'auteur de l'acte administratif, exerçant son pouvoir d'appréciation, a fait sien la position adoptée dans le document auquel il se réfère » (X. DELGRANGE et B. LOMBAERT, « La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs : Questions d'actualités », in P. JADOUL et S. VAN DROOGHENBROUCK (coord.), La motivation formelle des actes administratifs, Bruxelles, La Charte, 2005, p. 44-45). Concernant la première condition, le Conseil d'Etat a jugé, à plusieurs reprises, que l'avis ou le document auquel se réfère l'autorité administrative doit répondre aux exigences de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, en ce sens que ledit avis ou document doit être suffisamment et adéquatement motivé (en ce sens, notamment : C.E., 2 octobre 2001, X Page 8 n° 99.353 ; C.E., 13 septembre 2007, n° 174.443 ; C.E., 25 juin 2009, n° 194.672 ; C.E., 21 octobre 2014, n° 228.829 ; C.E., 19 mars 2015, n° 230.579 ; C.E., 23 juin 2016, n° 235.212 ; C.E., 15 septembre 2016, n° 235.763 ; C.E., 14 mars 2017, n° 237.643 ; C.E., 27 octobre 2017, n° 239.682). (le Conseil souligne). ”

(CCE, arrêt n° 252 008 du 31 mars 2021)

En l'espèce, l'avis médical du médecin fonctionnaire auquel la partie adverse se réfère n'a pas été joint à l'acte attaqué; il n'en est pas non plus reproduit d'extraits dans la décision entreprise, mais le contenu de cet avis y est simplement résumé ('7/7 het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 20.04.2021 overgemaakt aan de Dienst Gezinshereniging, attesteert zij dat, op basis van de haar voorgelegde medische informatie, er sprake is van een pathologie die een behandeling en opvolging vereist; deze behandeling en opvolging is beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst van betrokkene. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er sprake is van een objectief aangetoonde nood aan mantelzorg.")

Cette manière de procéder est, en l'espèce, contraire à l'obligation de motivation formelle des actes administratif dans la mesure où l'avis en lui-même demeure à ce jour inconnu de la requérante, empêchant tout contrôle par celle-ci de l'usage qui en a été fait par la partie adverse ; en effet, alors qu'une copie du dossier administratif a été communiqué au conseil de la requérante postérieurement à la notification de la décision entreprise, l'avis médical n'était pas contenu parmi les documents transmis ; la requérante n'est dès lors pas en mesure de vérifier que le contenu de cet avis n'est pas différent de ce que la partie adverse en dit, voire 8 de s'assurer que cet avis existe bien... ; la requérante n'est, de ce fait, pas non plus en mesure de contrôler le respect de la première condition mise à réception d'une motivation par référence, étant que le document auquel il est référé soit lui-même suffisamment et adéquatement motivé (la requérante est ainsi dans l'incapacité de vérifier la validité de la lecture donnée par le médecin fonctionnaire du contenu des attestations médicales qu'elle avait elle-même produites, ainsi que les sources consultées en vue de parvenir à la conclusion selon laquelle les soins et traitements qu'elle requiert sont disponibles au Maroc) ;

En tout état de cause, fut-ce cet avis médical communiqué au Conseil de la requérante avec les autres pièces du dossier administratif (quod non, donc), Votre Conseil rappelle régulièrement la jurisprudence du Conseil d'Etat suivant laquelle "Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr.205.127; in dezelfde zin "deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen" RvS 17 januari 1996, nr. 57.548, Chau)." (voyez notamment RvV, arrest nr. 245 021 van 27.11.2020)"

In het eerste onderdeel van het eerste middel wijst verzoekster erop dat de bestreden beslissing steunt op het argument dat verzoekster zich niet kan beroepen op het bepaalde in artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet omdat ze niet wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeft. Om dit standpunt te staven baseert de gemachtigde zich op het advies van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken dat als volgt wordt weergegeven: *"er sprake is van een pathologie die een behandeling en opvolging vereist ; deze behandeling en opvolging is beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst van betrokkene. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er sprake is van een objectief aangetoonde nood aan mantelzorg."*

Verzoekster stelt dat het vaste rechtspraak is van de Raad dat een motivering door verwijzing enkel maar conform de formele motiveringsplicht van de administratieve rechtshandelingen is als aan drie voorwaarden is voldaan. De eerste voorwaarde houdt in dat het document waarnaar wordt verwezen zelf op een adequate manier moet gemotiveerd zijn in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. De tweede voorwaarde houdt in dat de inhoud van het document waarnaar wordt verwezen gekend moet zijn door de rechtsadessaat van de akte. Dit is het geval wanneer het document wordt gevoegd bij de akte, of wanneer de inhoud van het document wordt hernomen, bijvoorbeeld op basis van extracten of samengevat in de akte. Indien het document waarnaar de akte verwijst niet gekend is door de bestemming, dan is een motivering door verwijzing niet toelaatbaar. Verder moet de kennisgeving van het document waarnaar wordt verwezen minstens gelijktijdig zijn aan de kennisgeving van de akte zelf. Het kan eventueel vroeger gebeuren, maar niet later. Een essentieel doel van de wet [van 29 juli 1991] is de rechtsonderhorige informeren over de motieven van de akte teneinde hem toe te staan met kennis van zaken de opportuniteit van het indienen van een beroep te beoordelen. De derde en laatste voorwaarde houdt in dat zonder ambiguïteit moet blijken dat de steller van de akte die zijn appreciatiebevoegdheid uitoefent, het standpunt van het document waarnaar hij verwijst, bijtreedt.

In casu stipt verzoekster aan dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet werd gevoegd aan de akte. Er werden evenmin extracten uit overgenomen, maar de inhoud werd enkel weergegeven op de supra geciteerde wijze. Dergelijke manier van handelen is volgens verzoekster strijdig met de formele

motiveringsplicht in de mate dat het advies tot op het ogenblik van het indienen van het beroep ongekend is gebleven bij verzoekster, hetgeen elke vorm van controle door verzoekster onmogelijk maakt van het gebruik dat ervan werd gemaakt door de gemachtigde. Ze stelt dat zelfs al werd een kopie van het administratief dossier overgemaakt aan haar raadsman na de kennisgeving van de bestreden akte, het medisch advies niet was inbegrepen in de overgemaakte stukken. Verzoekster stelt aldus niet in de mogelijkheid te zijn na te gaan dat de inhoud van het advies niet verschilt van hetgeen de gemachtigde heeft gesteld. Ze kan zelfs niet nagaan of het advies wel bestaat. Verzoekster stelt aldus evenmin de mogelijkheid te hebben om de eerste voorwaarde te controleren, namelijk of dit advies zelf op afdoende wijze is gemotiveerd. Ze kan niet nagaan welke lezing de ambtenaar-geneesheer heeft gedaan van de inhoud van de medische certificaten die ze heeft voorgelegd, evenals van de bronnen die werden geconsulteerd om te komen tot de conclusie dat de zorg en behandelingen die ze nodig heeft beschikbaar zijn in Marokko. Hoe dan ook stelt verzoekster dat de Raad reeds heeft aangehaald dat een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde niet verenigbaar is met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127) en dat in dezelfde zin de wet van 29 juli 1991 de betrokkene niet oplegt zelf om de mededeling van het advies te vragen. Verzoekster verwijst daarbij naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad.

De Raad stelt vast dat verweerder geen nota heeft ingediend.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, steunt deze inderdaad op artikel 47/1, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° [...];

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Zoals verzoekster terecht opmerkt, steunt de gemachtigde voor deze beoordeling van de ernstige gezondheidsredenen, waarvoor verzoekster volgens de gemachtigde geen verzorging van de burger van de Unie die zij wil vervoegen, strikt behoeft, op het “antwoord” van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 april 2021. De arts-adviseur kwam toen volgens de gemachtigde tot de conclusie dat verzoekster weliswaar lijdt aan een pathologie die een behandeling en opvolging vereist maar dat deze behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst van verzoekster en dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat er sprake is van een objectief aangetoonde nood aan mantelzorg.

Verzoekster stelt dat het antwoord of advies van de arts-adviseur haar niet ter kennis werd gebracht door de gemachtigde. Dit is aannemelijk aangezien de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Dit medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt als dus apart en beveiligd bewaard. Zo er inzage vereist is, kan dit dossier mits een recente geschreven en gehandtekende toestemming van betrokkene opgevraagd worden via de dienst Openbaarheid van Bestuur: <https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Documents/FAQOpenbaarheidNL.pdf>.”

De gemachtigde houdt aldus het medisch advies “apart en beveiligd bewaard”, zelfs voor verzoekster zelf, die als ze inzage wenst in het medisch advies dat op haar betrekking heeft een recente geschreven en gehandtekende toestemming moet geven om dit advies op te vragen bij de dienst Openbaarheid van Bestuur.

De Raad kan verzoekster volgen dat deze werkwijze in strijd is met de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De bestreden beslissing is een voor vernietiging vatbare maatregel die aan de betrokkene moet worden betekend en als eenzijdige rechtshandeling ook is onderworpen aan de verplichting tot formele motivering, opgelegd bij de voormelde wet van 29 juli 1991.

De belangrijkste bestaansreden van de in deze wet opgelegde verplichting bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De betrokkene moet weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (RvS 19 juni 1995, nr. 53.803). Gelet op de doelstelling van de formele motiveringsplicht moet niet alleen de beslissing ter kennis worden gebracht, maar ook de motieven die haar dragen (RvS 29 juni 2009, nr. 194.762, Verdoodt; RvS 30 april 2009, nr. 192.857, Van Snick).

Een afdoende motivering van een administratieve rechtshandeling kan evenwel ook blijken door een verwijzing naar een advies. De verwijzing in de motivering naar een advies kan een afdoende motivering zijn als, zoals verzoekster terecht aanstipt, aan een aantal voorwaarden is voldaan. De inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn (RvS 19 mei 2011, nr. 213.363). Dit wordt bevestigd door de rechtsleer. Hierin leest de Raad dat de verwijzing in de motivering naar een voorbereidende handeling een afdoende motivering is, indien cumulatief aan de volgende voorwaarden voldaan is : 1) De inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht; 2) het stuk waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn; 3) de voorstellen of adviezen moeten worden bijgevalen in de uiteindelijke beslissing; 4) er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn. De auteurs verwijzen naar enkele arresten van het Hof van Cassatie en naar tal van arresten van de Raad van State. (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve rechtsbibliotheek; Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, 133-134.)

Verder kan verzoekster ook gevolgd worden waar zij stelt dat de kennisgeving van het document waarnaar wordt verwezen minstens gelijktijdig moet gebeuren met de beslissing zelf. Ze mag ook voorafgaandelijk zijn maar mag in principe niet achteraf kenbaar gemaakt worden. (X. DELGRANGE en B. LOMBAERT, "La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs: Questions d'actualités", in *La motivation formelle des actes administratifs*, Bruxelles, La Bibliothèque de Droit Administratif, Ed. La Charte, 2005, 44-45, n° 50 ; zie ook RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN).

De eerste voorwaarde is dus dat de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen aan de bestuurde moet ter kennis zijn gebracht. Er kan in casu niet aangenomen worden dat de loutere verwijzing naar het advies en de opname van de conclusie van de arts-adviseur dat: "*er sprake is van een pathologie die een behandeling en opvolging vereist ; deze behandeling en opvolging [...] beschikbaar en toegankelijk [is] in het land van herkomst van betrokkene. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er sprake is van een objectief aangetoonde nood aan mantelzorg.*" op zich verzoekster op dienstige wijze in kennis stelt van de feitelijke motieven waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Verzoekster kan op die wijze haar rechten van verdediging niet op nuttige wijze uitoefenen. De motieven van de bestreden beslissing, zonder kennis van de motieven van het medisch advies waarop de beslissing uitdrukkelijk steunt, zijn in casu niet afdoende (zie in die zin naar analogie RvS 31 maart 1995, nr. 52.627, Magnette; RvS 4 juli 1995, nr. 54.282, pvba Pub Euro Portugal; RvS 18 september 1995, nr. 55.198, Peetermans; RvS 19 juni 1995, nr. 53.803, Van Den Broeck; RvS 17 januari 1996, nr. 57.548, Chau).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen.

Tot slot moet de Raad hoe dan ook vaststellen dat het advies van de arts-adviseur waarop de gemachtigde uitdrukkelijk steunt, dat op 20 april 2021 zou overgemaakt zijn aan de Dienst

Gezinshereniging zich zelfs niet in het administratief dossier bevindt dat aan de Raad werd overgemaakt. Het enige stuk dat in het dossier dienaangaande te vinden is, is een “*bevestiging van geleverd advies*” waarin wordt gesteld: “*op datum van 20.04.2021 werd door Dr. B. een QMED advies afgeleverd voor betrokkene. Het volledige advies kan opgevraagd worden via securmed@ibz.fgov.be.*” Ten overvloede wijst de Raad erop dat het doel van de formele motiveringsplicht er ook in bestaat de rechter de mogelijkheid te bieden zijn wettigheidscontrole uit te oefenen. Zo stelt het Hof van Justitie in het arrest Mahdi van 5 juni 2014 (C-146/14 PPU) in punten 45 en 46 dat de verplichting tot mededeling van motieven vereist is, zowel om de betrokken vreemdeling de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft zich tot de bevoegde rechter te wenden, als om de bevoegde rechter ten volle in staat te stellen om de controle van de rechtmatigheid van de betrokken handeling uit te oefenen. Iedere andere uitlegging zou tot gevolg hebben dat het grondrecht op een doeltreffende voorziening in rechte zou worden aangetast.

Zoals gezegd werd in casu geen verweernota neergelegd.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES